

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gábor Tóth

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Wykładnia dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Warunki korzystania z prawa do odliczenia zapłaconego podatku naliczonego w praktyce krajowych organów podatkowych — Obowiązek upewnienia się przez podatnika o posiadaniu przez wystawcę faktury statusu podatnika, a także o zgodności prawem stosunku prawnego i sytuacji podatkowej zatrudnianych przez tego wystawcę pracowników wykonujących zafakturowane prace

Sentencja

- 1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i zasada neutralności podatkowej powinny być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby organ podatkowy odmawiał podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego z tytułu wyświadczonych na jego rzecz usług tylko z tego powodu, iż pozwolenie na prowadzenie jednoosobowej działalności gospodarczej zostało cofnięte wystawcy faktury przed wyświadczeniem przez niego odnośnych usług lub przed wystawieniem odpowiedniej faktury, jeżeli faktura ta zawiera wszystkie informacje wymagane przez art. 226 tej dyrektywy, a w szczególności informacje konieczne do ustalenia tożsamości osoby wystawiającej fakturę i charakteru wyświadczonych usług.
- 2) Dyrektywa 2006/112 powinna być interpretowana w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby organ podatkowy odmawiał podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego z tytułu usług, które zostały mu wyświadczone, na tej podstawie, że wystawca faktury, której dotyczą owe usługi, nie zgłosił zatrudnionych przez niego pracowników, przy czym organ ten nie wykazał za pomocą obiektywnych dowodów, iż podatnik ów wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcja powołana dla uzasadnienia prawa do odliczenia stanowiła oszustwo popełnione przez rzeczonoego wystawcę lub przez przedsiębiorcę występującego w łańcuchu usług.
- 3) Dyrektywa 2006/112 powinna być interpretowana w ten sposób, iż okoliczność, że podatnik nie sprawdził, czy pracownicy zatrudnieni na budowie pozostawali w stosunku prawnym z wystawcą faktury lub czy wystawca ów zgłosił tych pracowników, nie stanowi obiektywnej okoliczności, która pozwalałaby na wniosek, że adresat faktury wiedział lub powinien był wiedzieć, iż uczestniczył w transakcji stanowiącej oszustwo w podatku od wartości dodanej, jeżeli adresat ten nie dysponował przesłankami uzasadniającymi przypuszczenie istnienia nieprawidłowości lub oszustwa po stronie rzeczonoego wystawcy. Tym samym nie można odmówić prawa do odliczenia na podstawie rzeczonoego okoliczności wówczas, gdy zostały spełnione materialne i formalne przesłanki przewidziane przez tę dyrektywę dla skorzystania z tego prawa.

- 4) Jeżeli organ podatkowy przedstawi konkretne przesłanki dotyczące istnienia oszustwa, dyrektywa 2006/112 i zasada neutralności podatkowej nie sprzeciwiają się temu, aby sąd krajowy zbadał na podstawie ogólnej oceny wszystkich okoliczności faktycznych sprawy, czy wystawca faktury sam wykonał daną transakcję. Niemniej jednak w sytuacji takiej jak przed sądem krajowym prawa do odliczenia można odmówić tylko wtedy, gdy organ podatkowy wykaże na podstawie obiektywnych dowodów, że adresat faktury wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja powołana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia stanowiła oszustwo popełnione przez rzeczonoego wystawcę lub przez innego przedsiębiorcę występującego w łańcuchu usług.

(¹) Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 września 2012 r. — United States Polo Association przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-327/11 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Oznaczenie słowne „U.S. POLO ASSN.” — Sprzeciw właściciela wcześniejszego słownego znaku towarowego POLO-POLO)

(2012/C 331/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: United States Polo Association (przedstawiciel: P. Goldenbaum, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-228/09 United States Polo Association przeciwko OHIM, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy „U.S. POLO ASSN.” dla towarów należących do klas 9, 20, 21, 24 i 27 na decyzję R 886/2008-4 Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 20 marca 2009 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów odmawiającej częściowo rejestracji wspomnianego znaku towarowego w wyniku sprzeciwu wniesionego przez właściciela słownych, wspólnotowego i krajowego, znaków towarowych „POLO-POLO” dla towarów należących do klas 24, 35 i 39 — Wykładnia i stosowanie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) United States Polo Association zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — Cido Grupa SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-471/11) (¹)

(Przystąpienie nowych państw członkowskich — Środki przejściowe — Produkty rolne — Cukier — Rozporządzenie (WE) nr 60/2004 — Stawka i podstawa wymiaru opłaty z tytułu nadmiernych zapasów)

(2012/C 331/16)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Cido Grupa SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 4 pkt 1 i art. 6 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 9, s. 8) — Obliczanie opłaty z tytułu nadmiernych zapasów cukru przechowywanych przez przedsiębiorców — Pojęcia „danej ilości” i „tego produktu” w przypadku syropu cukrowego

Sentencja

Artykuł 6 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1667/2005 z dnia 13 października 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że podstawą wymiaru opłaty z tytułu nadmiernych zapasów syropu

cukrowego (kod CN 2106 90 59) jest ilość cukru białego (kod CN 1701 99 10) rzeczywiście występująca w tym produkcie, a stawką tej opłaty jest stawka należności celnej przywózowej dla cukru białego, powiększona o 1,21 EUR/100 kg.

(¹) Dz.U. C 331 z 12.11.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa — Łotwa) — Laimonis Treimanis przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-487/11) (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 918/83 — Artykuł 1 ust. 2 lit. c), art. 2, art. 7 ust. 1 — Zwolnienie mienia osobistego z należności celnych przywózowych — Pojęcie „mienia przeznaczanego do zaspokojenia potrzeb gospodarstw domowych” — Pojazd samochodowy przywożony na terytorium Unii — Pojazd używany przez członka rodziny właściciela, który dokonał przywozu)

(2012/C 331/17)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Laimonis Treimanis

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratīvā rajona tiesa Rīgas tiesu nams — Wykładnia art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz.U. L 105, s. 1) — Zwolnienie z należności celnych mienia osobistego — Pojęcie gospodarstwa domowego — Pojazd samochodowy wykorzystywany dla potrzeb gospodarstwa domowego w państwie trzecim — Przywóz tego pojazdu przez właściciela, mającego miejsce zamieszkania zasadniczo w państwie trzecim, do państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu jego nieodpłatnego używania przez członka rodziny właściciela, który przeniósł swoje miejsce zamieszkania do tego państwa członkowskiego, a wcześniej, przed przywozem pojazdu, wchodził w skład tego samego gospodarstwa domowego co właściciel

Sentencja

Artykuł 2 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych powinny być interpretowane w ten sposób, że prywatny pojazd samochodowy przywieziony z państwa trzeciego na obszar celny Unii Europejskiej może zostać objęty zwolnieniem z należności celnych przywózowych pod warunkiem, że importer rzeczywiście przeniósł swoje